

U medicinskim knjigama piše o sušici, jektici ili sičiji, odnosno, o tuberkulozi da je zarazna bolest koju izaziva bakterija *Mycobacterium tuberculosis*. Najčešće se javlja kao tuberkuloza pluća, ali može zahvatiti nervni, krvni, limfni ili genitourinarni sistem, kosti i zglobove. Ne piše niđe da nešto slično njoj može zahvatiti i ljudske karaktere. Medicina se ne bavi prenosnim značenjima, ali narod ponajbolje baš takvim značenjima, bez mikroskopa i drugih pomagala, umije da izrazi kakve sve „bakterije“ mogu da napadnu ljudski karakter. Ko mu može zabraniti da slobodnim asocijacijama određena karakterna individualna ili kolektivna stanja, neku vrstu tuberkuloze karaktera, označava riječima sičija, sičijav, sičijati, sičijanje ili osičijati. Oboje suše čovjeka: TBC tijelo, a sičija karakter! Grđe nego tijelo može se karakter osušiti, sasušiti, skorčati, skočanjiti, skvrčiti. Može „dehidrirati“ od čekanja, neizvjesnosti, nervoze, ljutnje, zlovolje, ljubomore, inhibicije, frustracije, resantimana, cinizma, gubavluka, lakomosti.

Zna narod dobro, bolje od etičara, karakterologa ili etologa, kakve se sve bolesti karaktera mogu zapatiti u ljudskim bićima i narodima. Sičija karaktera može imati stotinu razloga nastajanja. Na kolektivnom planu, svjesnom, nesvjesnom, podsvjesnom ili đavoljem, loša istorija koja muti sadašnjost i zatamnjuje budućnost vjerovatno je glavni razlog što u nekom narodu sičija dominantnog kolektivnog karaktera, tj. mentaliteta može postati istorijskom konstantom.

Evo primjera kako „radi“ i aveta sičijom zahvaćeni karakter. Piše beogradski novinar kako se i Crna Gora primakla statusu kandidata za Evropsku uniju. Piše s sušičavom mukom: "Istinski trijumfator je Podgorica: iako uz predlog za kandidatski status, iz ruku komesara Filea - koji je u sredu lično doleteo u Crnu Goru da saopšti blagovest - nije dobila i datum početka pregovora, odluka će pojačati njene dalje državne i nacionalne ambicije. U srbijanskim političkim krugovima uglavnom se potcenjuje ovaj rezultat i pripisuje više zakulisnim političkim radnjama Mila Đukanovića nego realnom stanju na terenu. Možda je to tako i zato što je naš ego baš grubo izazvan: zar i Crna Gora da nas pretekne! Usledila je mrtva tišina u Beogradu o uspehu susedne zemlje".

Pazite samo šta je sve tu uspjela izreći ova sičija od čovjeka! (1) Crna Gora je u trci ka Evropi iza sebe ostavila i "drugo oko u glavi", ali nije dobila datum početka pregovora. Sušičavi izgleda priželjkuje da joj se to izjalovi?! (2) Onda sušičavi kuka kako bi Crnoj Gori mogle porasti "državne i nacionalne ambicije". Ispod kuknjave proviruje nada: ako tamo ima "ambicija", onda zapravo nema prave crnogorske države i nacije, jer "ambicije" koje se one mogu povećavati, mogu se i smanjivati?! Moglo bi nekad da se desi da više nema „ambicija“, pa ni Crne Gore?! (3) Dalje sušičavi nalazi "spas" od nepodnošljivosti spoznaje da su Crnogorci u nečemu uspjeli u "konstataciji" da politički krugovi u Beogradu s potcjenjivanjem gledaju na uspjeh Crne Gore. Tu sušičavi počinje ozbiljno da se gubi. Prvo umisli da će se Brisel u "politici pridruživanja" ravnati po tome koga Beograd potcjenjuje. Zatim traži objašnjenje dostojno teorije zavjere iz umnog dometa Jatagan-male: crnogorski premijer je sklon da "zakulisno" ubrzava put Crne Gore ka Evropi, a Evropa jedna i naivna nasjeda?! Onda prijeti što je srbijanski ego "grubo izazvan" crnogorskim hodom u Evropu. Na kraju veli da uopšte nije izazvan, nego u "mrtvoj

tišini" (valjda s prezirom ili indiferencijom) prati šta se dešava "dole".

Dijagnoze ima, terapija još nije izmišljena! Nema toga Brezovika koji bi mogao izliječiti ili zaliječiti staru komšijsku sičiju!

Milenko A. PEROVIĆ